

Sygn. akt II K 329/18

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2018 roku

Sąd R. (...) w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca – SSR Justyna Żbikowska

Protokolant – (...)

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach (...) roku

sprawy (...)

syna (...) i (...)

urodzonego (...) w (...)

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. (...) **z dnia 1 września 2010 r.** w sprawie V K 150/10 za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełniony **w dniu 21 marca 2008 r.** na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzono grzywnę w wysokości 20 stawek dziennych po 20 złotych każda, postanowieniem (...) z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie (...) zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu okres zatrzymania od 21 marca 2008 r. do 23 marca 2008 r., postanowieniem (...) z dnia 12 sierpnia 2014 r. w sprawie III K. (...) został warunkowo przedterminowo zwolniony z okresem próby do dnia 12 sierpnia 2016 r. – **okres próby i 6 miesięcy po nim upłynęło, karę grzywny wykonał w dniu 29 sierpnia 2014 r.,**
2. (...) **z dnia 22 września 2011 r.** w sprawie (...) za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony **w dniu 9 sierpnia 2011 r.** na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, postanowieniem (...) z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawie V Ko 317/13 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania od 9 sierpnia 2011 r. do 10 sierpnia 2011 r., postanowieniem (...) z dnia 12 sierpnia 2014 r. w sprawie III K. (...) został warunkowo przedterminowo zwolniony z okresem próby do dnia 12 sierpnia 2016 r. – **okres próby i 6 miesięcy po nim upłynęło,**
3. (...) **z dnia 15 marca 2013 r.** w sprawie V K 88/13 za czyn z art. 209 § 1 kk popełniony **w okresie od dnia 4 marca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r.** na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, postanowieniem (...) z dnia 30 października 2017 r. w sprawie V Ko 2003/17 uchylono mu zamianę tej kary na karę ograniczenia wolności i zarządzono wykonanie wobec niego kary pozbawienia wolności – **kary tej nie wykonywał;**
4. (...) **z dnia 3 lutego 2015 r.** w sprawie V K 394/12 za czyn z art. 207 § 1 kk popełniony **w okresie od dnia 1 czerwca 2011 r. do dnia 25 maja 2012 r.** na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, postanowieniem (...) z dnia

30 sierpnia 2017 r. w sprawie (...) zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności – **karę tę wykonał w całości w dniu 3 sierpnia 2018 r.,**

5. (...) **z dnia 27 października 2017 r.** w sprawie (...) za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk popełniony **w okresie od dnia 7 stycznia 2016 r. do dnia 5 lutego 2016 r.** na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności – **karę tę wykonuje obecnie od dnia 3 sierpnia 2018 r.**

-orzeka-

I. na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego wyrokami opisanymi w pkt. 3 i 5 części wstępnej wyroku i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (...) (pkt. 5 części wstępnej wyroku) w okresie od dnia 3 sierpnia 2018 r. do dnia 29 listopada 2018 r.

III. w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym połączone wyroki pozostawia do odrębnego wykonania;

IV. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w zakresie objęcia wyrokiem łącznym kar orzeczonych wyrokami opisanymi w pkt. 1, 2 i 4 części wstępnej wyroku;

V. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. (...) kwotę 177,12 (sto siedemdziesiąt siedem i 12/100) złotych tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną z urzędu, w tym w kwotę 33,12 (trzydzieści trzy i 12/100) złotych tytułem podatku VAT;

VI. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia skazanego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 329/18

UZASADNIENIE

(...) został skazany następującymi, prawomocnymi wyrokami:

6. (...) **z dnia 1 września 2010 r.** w sprawie V K 150/10 za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk popełniony **w dniu 21 marca 2008 r.** na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, na podstawie art. 33 § 2 kk wymierzono grzywnę w wysokości 20 stawek dziennych po 20 złotych każda, postanowieniem (...) z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie (...) zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono mu okres zatrzymania od 21 marca 2008 r. do 23 marca 2008 r., postanowieniem (...) z dnia 12 sierpnia 2014 r. w sprawie III K. (...) został warunkowo przedterminowo zwolniony z okresem próby do dnia 12 sierpnia 2016 r. – **okres próby i 6 miesięcy po nim upłynęło, karę grzywny wykonał w dniu 29 sierpnia 2014 r.,**

7. (...) **z dnia 22 września 2011 r.** w sprawie (...) za czyn z art. 178a § 1 kk popełniony **w dniu 9 sierpnia 2011 r.** na karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, postanowieniem (...) z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawie V Ko 317/13 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności, na poczet której zaliczono okres zatrzymania od 9 sierpnia 2011 r. do 10 sierpnia 2011 r., postanowieniem (...) z dnia 12 sierpnia 2014 r. w sprawie III K. (...) został warunkowo przedterminowo zwolniony z okresem próby do dnia 12 sierpnia 2016 r. – **okres próby i 6 miesięcy po nim upłynęło,**

8. (...) **z dnia 15 marca 2013 r.** w sprawie V K 88/13 za czyn z art. 209 § 1 kk popełniony **w okresie od dnia 4 marca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2012 r.** na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, postanowieniem (...) z dnia

30 października 2017 r. w sprawie V Ko 2003/17 uchylono mu zamianę tej kary na karę ograniczenia wolności i zarządzono wykonanie wobec niego kary pozbawienia wolności

– **kary tej nie wykonywał;**

9. (...) **z dnia 3 lutego 2015 r.** w sprawie V K 394/12 za czyn z art. 207 § 1 kk popełniony **w okresie od dnia 1 czerwca 2011 r. do dnia 25 maja 2012 r.** na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, postanowieniem (...) z dnia

30 sierpnia 2017 r. w sprawie (...) zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności – **karę tę wykonał w całości w dniu 3 sierpnia 2018 r.,**

10. (...) **z dnia 27 października 2017 r.** w sprawie (...) za czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk popełniony **w okresie od dnia 7 stycznia 2016 r. do dnia 5 lutego 2016 r.** na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności – **karę tę wykonuje obecnie od dnia 3 sierpnia 2018 r.**

(...) ma 38 lat, jest rozwiedziony i posiada dwójkę dzieci, wobec których ma obowiązek alimentacyjny. Ma wykształcenie podstawowe z wyuczonym zawodem ślusarza. W środowisku sąsiedzkim posiada przeciętną opinię z uwagi na nadużywanie alkoholu, od którego jest uzależniony. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie zwykłym. Z uwagi na jej krótki termin nie jest możliwe ustalenie terminu terapii odwykowej w ramach osadzenia, lecz (...) nie jest w ogóle zainteresowany innymi proponowanymi mu formami leczenia nalogu. Aktualnie oczekuje na zatrudnienie. Nie był nagradzany, ani karany. Uczestniczy w programie z zakresu profilaktyki oraz sporadycznie bierze udział w zajęciach kulturalno-oświatowych i sportowych.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: wniosku (k. 3), informacji o pobytach (k. 4-5, k. 8-9), opinii o skazanym (k. 7), karty karnej (k. 12), odpisu wyroku w sprawie (...) (k. 14-15), odpisu wyroku i postanowień w sprawie V K 88/13 (k. 34-38) oraz akt V K 150/10 (...), akt (...) (...), akt V K 88/13 (...), akt V K 394/12 (...) i akt (...) (...).

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy rozważyć przepisy jakiej ustawy należy stosować w przedmiotowej sprawie.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych, w brzmieniu nadanym wyżej wskazaną ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. przed dniem 1 lipca 2015 r.), chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Odnosząc powyższe na realia przedmiotowej sprawy należy wskazać, że po dniu 1 lipca 2015 r. (...) był prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w (...) z dnia 27 października 2017 r. w sprawie (...), zatem wobec skazanego należało rozważyć zarówno zastosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego, tj. zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., jak i w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r., albowiem orzekając po 1 lipca 2015 r. Sąd najpierw zobowiązany jest zbadać, czy przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie przepisów ustawy - Kodeks karny znajdują zastosowanie w sprawie skazanego, a jeśli tak, posługując się art. 4 § 1 kk - zbadać, które przepisy są w konkretnym postępowaniu względniejsze.

Sąd przeanalizował sytuację skazanego (...) pod kątem tego jakie przepisy są dla niego względniejsze i stwierdził, że w przypadku gdyby stosowano wobec skazanego przepisy obowiązujące do dnia 30 czerwca 2015 r. możliwe byłoby orzeczenie kary łącznej jedynie co do wyroków (...) w sprawie V K 88/13 oraz w sprawie V K 394/12 z uwagi na występowanie między czynami objętymi powyższymi wyrokami realnego zbiegu przestępstw określonego w art. 85 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., zaś postępowanie w pozostałym zakresie na gruncie przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015 r. należałoby umorzyć. Kara w sprawie II K 394/12 natomiast została już wykonana w całości. Łącząc wskazane dwie wyżej kary w karę łączną, do odrębnego wykonania wciąż pozostawałaby skazanemu kara jednostkowa orzeczona w sprawie (...) pod sygn. (...).

Natomiast stosując przepisy w brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 r. istnieje możliwość połączenia niewykonanych dotąd kar pozbawienia wolności orzeczonych wyrokami (...) w sprawie V K 88/13 i Sądu Rejonowego w (...) w sprawie (...), albowiem wyrokami tymi orzeczono kary tego samego rodzaju, podlegają one wykonaniu oraz nie zostały jeszcze wykonane, co w ocenie Sądu czyni przepisy w brzmieniu obowiązującym po 1 lipca 2015 r. korzystniejszymi dla skazanego. Z tego względu Sąd wyrokował w oparciu o nową ustawę.

Zgodnie z art. 85 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. Według natomiast § 2 tego przepisu, podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1. Art. 85 § 2 kk wymaga zatem, by kary te stanowiące podstawę orzeczenia kary łącznej podlegały wykonaniu, choćby w części, przy czym dopuszcza on dodatkowo połączenie w karę łączną uprzednio orzeczonych kar łącznych, niezależnie od tego czy zostały one orzeczone wyrokiem skazującym czy wyrokiem łącznym. Zdaniem Sądu kary podlegające wykonaniu należy rozumieć jako kary, które mają zostać, a nie zostały jeszcze wykonane. Z tego tytułu karą podlegającą wykonaniu w rozumieniu art. 85 § 2 kk nie jest między innymi kara, którą skazany już faktycznie w całości odbył.

Zważywszy na powyższe stwierdzono, iż wymogi art. 85 § 2 kk w niniejszym stanie faktycznym spełniają jedynie kary niewykonane w całości, a orzeczone w sprawach V K 88/13, której wykonanie zarządzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Wołominie z dnia 30 października 2017 r., oraz (...).

Należy także zauważyć, iż w brzmieniu kodeksu karnego obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., po jego nowelizacji z dnia 11 marca 2016 r. ustawą o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, ustawodawca wprowadził przepisy art. 85 § 3 i § 3a, które przewidują przesłanki, których spełnienie skutkuje wyłączeniem niektórych, orzeczonych kar spod możliwości objęcia ich węzłem kary łącznej. Art. 85 § 3 kk stanowi bowiem, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlega łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Sąd jednak nie stwierdził zaistnienia ujemnej przesłanki przewidzianej w art. 85 § 3 kk.

Zgodnie z regułami określonymi w art. 86 § 1 kk sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Tym samym w ramach kary łącznej w niniejszym postępowaniu obejmującej kary orzeczone wyżej wskazanymi wyrokami najniższą wymierzoną karę łączną mogła być kara 8 miesięcy pozbawienia wolności jako najwyższa kara orzeczona w sprawie (...), a najwyższą karę łączną suma kar w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności.

Przechodząc do wymiaru orzeczonej kary łącznej podnieść należy, że zgodnie

z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r., orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649). Można odróżnić trzy odmienne reguły łączenia kar: zasadę absorpcji, kiedy kara łączna jest równa najniższej spośród kar jednostkowych, zasadę kumulacji - gdy kara łączna jest równa sumie kar jednostkowych oraz pośrednią zasadę asperacji (absorpcji częściowej). Wymierzając karę łączną, trzeba mieć na uwadze, że jest ona swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym), tym samym jej surowość powinna wzrastać wraz z liczbą popełnionych przez sprawcę przestępstw. Stanowi to wyraz potępienia w stosunku do postępowania sprawcy, jak również nieopłacalności przestępczej działalności (zob. M. S., Glosa do uchw. SN z 20 stycznia 2005 r., I KZP 30/04, OSP 2005, Nr 9, poz. 102; zob. także wyrok SA w W. z 12 lipca 2000 r., II AKA 171/00, OSA 2001, Nr 2, poz. 5; wyrok SA w Łodzi z 20 września 2001 r., II AKA 154/01, KZS 2002, Nr 12, poz. 70). Sąd nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, ale musi rozważyć przedmiotowo - podmiotowy związek między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu. Im bardziej jest on ścisły, w tym większym stopniu powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich. Kara łączna nie jest jednak sposobem na premię dla sprawcy większej liczby przestępstw. Ma stanowić całościową ocenę jego zachowań, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny. Nie ma ona służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popełnienie większej liczby przestępstw zdecydowane uzasadnia odstępstwo od absorpcji kar. Wymierzenie kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziło do premiowania sprawcy popełniającego więcej przestępstw i do praktycznej bezkarności niektórych zachowań zabronionych.

Między popełnionymi przez skazanego przestępstwami nie zachodzi związek przedmiotowo-podmiotowy oraz brak jest także między nimi bliskości czasowej. Przestępstwo w sprawie V K 88/13 zakwalifikowano z art. 209 § 1 kk, a więc polegało na niealimentacji, i zostało popełnione w okresie czasu od 4 marca 2011 r. do 30 czerwca 2012 r. Natomiast w sprawie (...) został osądzony za przestępstwo pomocnictwa do oszustwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk popełnione w okresie od 7 stycznia 2016 r. do 5 lutego 2016 r., czyli około 4 lata po czynie zabronionym z art. 209 § 1 kk. Przepisy, z których zakwalifikowano czyny jakich się skazany dopuścił, mają na celu ochronę zupełnie innych dóbr prawnych. Nie można więc mówić o żadnym związku między tymi czynami. Ponadto biorąc pod uwagę całą historię karalności skazanego, należy zauważyć, że czyny te nie były incydentami w jego życiu. Wręcz przeciwnie, przejawiał się w nich tryb jego życia, trwałość lekceważenia norm prawnych i społecznych. Jest on sprawcą niepoprawnym, łatwo wchodzącym w konflikt z prawem, a dotychczasowe konsekwencje karnoprawne okazywały się nieskuteczne. Należy zauważyć, iż ostatniego z przestępstw skazany dopuścił się mimo uprzednich skazań, iż skazany popełniał kolejne przestępstwa nie wyciągając żadnych wniosków ze swojego postępowania czy z wymierzanych wobec niego kar, nie zmieniał swego nastawienia do dóbr chronionych prawem i nie wykazywał poprawy zachowania w warunkach wolnościowych. Ponadto jak wynika z opinii Zakładu Karnego o skazanym, (...) ma (...). Nadto jest (...) (...). Brak (...). Za adekwatną Sąd uznał zatem karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, kierując się zasadą pełnej kumulacji. Kara taka będzie odpowiednia z punktu zasad wyrażonych w przepisie art. 85a kk, spełni cele zarówno prewencji indywidualnej, jak i generalnej. Taka kara nie stanowi przy tym nieuprawnionego promowania skazanego.

W punkcie drugim wyroku Sąd na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia skazanego wolności ze sprawy (...).

Zgodnie z art. 576 § 1 kpk połączone wyroki w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym Sąd pozostawił do odrębnego wykonania, o czym orzekł punktem trzecim.

Wobec braku objęcia węzłem kary łącznej pozostałych orzeczonych mu kar, Sąd na podstawie art. 572 kpk w punkcie czwartym wyroku umorzył postępowanie w tym zakresie.

W punkcie piątym Sąd przyznał wynagrodzenie obrońcy skazanego adw. (...), wyznaczonej mu z urzędu, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

Wobec sytuacji materialnej skazanego, który na dzień wyrokowania pozostaje osadzony w Zakładzie Karnym i oczekuje na podjęcie pracy, Sąd uznał, że nie będzie on w stanie bez uszczerbku dla swojego utrzymania uiścić kosztów postępowania i kosztami tymi obciążył Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w wyroku łącznym.